

Sygn. akt IV CSK 279/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. T.
przeciwko K. N.
o rozwiązanie umowy dożywocia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 października 2013 r., wydanego w sprawie o rozwiązanie umowy dożywocia, powód J.T. uzasadnił „istnieniem istotnego zagadnienia prawnego, jako i potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości, tj. art. 913 § 1 i 2 k.c., na tle którego to przepisu narastają następujące wątpliwości:

I – czy za wyjątkowy wypadek, o jakim mowa w art. 913 § 2 k.c. może być uznane zaniechanie nabywcy nieruchomości polegające na niezapewnieniu mieszkania zgodnego z treścią służebności (która należy do treści prawa dożywocia) a w szczególności niepodejmowanie działań mających na celu zapobieżenie niszczeniu nieruchomości, wzięwszy również pod uwagę fakt nienawiązania przez strony więzów osobistych;

II – czy za wyjątkowy wypadek, o jakim mowa w art. 913 § 2 k.c., może być uznana sytuacja, gdy zamiana dożywocia na rentę nie prowadzi do należytego rezultatu z uwagi na fakt, że zobowiązany nie jest w stanie płacić renty zaspokajającej potrzeby dożywotnika, a jednocześnie zamiana taka jest bezcelowa z uwagi na wiek oraz stan zdrowia dożywotnika? Czy zakres kognicji Sądu rozpoznającego sprawę o rozwiązanie umowy dożywocia obejmuje obowiązek zbadania możliwości i celowości zamiany dożywocia na rentę?”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje

na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wadliwie łączy występowanie zagadnień prawnych z potrzebą wykładni powołanych przepisów, odnosząc się do tych samych kwestii prawnych, mających budzić wątpliwości. Każda z tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania ma odrębny i niezależny charakter, powinna być zatem powołana oddzielnie i wykazana przez przedstawienie odrębnej i właściwej dla niej argumentacji prawnej.

Wykazanie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Kwestie przedstawione przez powoda nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytania oraz uzupełniające je poglądy skarżącego świadczą jedynie o jego wątpliwościach odnośnie do prawidłowości zaskarżonego orzeczenia i nie zmierzają do poddania analizie Sądu Najwyższego istotnych, abstrakcyjnych problemów prawnych budzących poważne wątpliwości i wymagających rozstrzygnięcia, lecz jedynie trafności powołanych w skardze zarzutów. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do powołanej przesłanki zostało skonstruowane w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Skarżący nie przedstawił stosownej, wymaganej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Powołując się na tę przesłankę, powód nie tylko nie przytoczył argumentów, mogących świadczyć o tym, że wyjaśnienie

przedstawionych kwestii budzi poważne wątpliwości, ale nawet nie twierdził, że wątpliwości te mają taki właśnie charakter. Przesądza to równocześnie o niewykazaniu przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., który potrzebę wykładni przepisu prawa łączy jedynie z „poważnymi” wątpliwościami pojawiającymi się na jej tle.

Należy dodać, że Sąd Najwyższy, związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie miałby postaw, aby do poruszonych kwestii się odnosić, gdyż postawione w skardze pytania skarżący oparł na własnej wersji stanu faktycznego sprawy, odmiennej od przyjętej przez Sąd podstawy faktycznej wyroku.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu nie orzeczono wobec braku stosownego wniosku.